

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3156/2019
14.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујићића, др Илије Зиндовића, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слађана Стојиљковић, адвокат из ..., против тужених „ББ“, АД из ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и АД за ... „ВВ“ из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог АД „ББ“, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 768/19 од 27.05.2019. године, у седници одржаној 14.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог АД „ББ“, ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 768/19 од 27.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог АД „ББ“, ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 768/19 од 27.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 861/2018 од 11.12.2018. године, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Тужбени захтев је усвојен и обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова за исхрану у току рада за период од 01.03.2015. године до 31.08.2015. године, солидарно плате 24.184,73 динара, са законском затезном каматом од 04.10.2018. године до исплате, као и 9.466,06 динара на име затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.10.2018. године. Обавезани су тужени да тужиоцу на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.03.2015. године до 31.08.2015. године, солидарно плате 19.068,09 динара, са законском затезном каматом од 04.10.2018. године до исплате, као и 7.454,35 динара на име затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.10.2018. године. Обавезан је тужени „ВВ“, да тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, за период од 01.09.2015. године до 28.02.2018. године, плати 129.091,32 динара са законском затезном каматом од 04.10.2018. године до исплате, као и 26.374,56 динара на име затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.10.2018. године. Обавезан је тужени „ВВ“ да тужиоцу на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2015. године до 28.02.2018. године, плати 108.036,48 динара, са законском затезном каматом од 04.10.2018. године до исплате, као и 22.030,38 динара на име затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 03.10.2018. године. Обавезани су тужени да тужиоцу

солидарно накнаде парничне трошкове од 83.228,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 768/19 од 27.05.2019. године, одбијене су жалбе тужених и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 861/18 од 11.12.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени „ББ“ је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а према ставу 2. истог члана о дозвољености и основаности ревизије из става 1. одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати на име накнаде за исхрану у току рада и накнаде регреса за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев основан, а тужени су солидарно обавезани да за период од 01.03.2015. године до 31.08.2015. године плате ове накнаде тужиоцу. О праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за топли оброк и регрес поднета је 13.04.2018. године, а побијани део правноснажне пресуде у односу на туженог „ББ“ је 43.252,82 динара.

Имајући у виду да је реч о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу

Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић